

Боговища

січень 2009 року, число 1(39)

З Новим роком!

Новий рік — це завжди очікування казки і здійснення бажань. І не лише діти вірять в новорічну казку, а й дорослі, бо кожен загадує бажання і сподівається, що воно здійсниться. Варто навіть влітку чи восени згадати красуню-ялинку, її пухнасті віти, Діда Мороза, неодмінних супутників Нового року — салат олів'є і шампанське — і настрій неодмінно набуде деякої казкової ізюминки. Справді, коли куранти б'ють дванадцять, здається відкриваються двері до іншого світу, до казки, в якій все можливо. І саме цього так часто не вистачає в житті.

2009 рік — рік Бика. А бик, як ми знаємо, працелюбна тварина, тому в новому році більше всього слід очікувати роботу. Хто роботу любить, або принаймі не починає тікати світ за очі, коли йому нагадують про неї, нехай готує шию до ярма, бо цілий рік доведеться тягнути трудовий плуг. А тому хто думає, що робота — не вовк і в ліс не втече, потрібно хоч менше вдягатися у червоне, аби не дратувати господаря року (Бика). Він, так би мовити, не дуже полюблєє червоний колір. І щоб не перетворювати цей рік на кориду, потрібно дещо уникати цього кольору. Якщо говорити про цей рік детальніше, то кожен знак отримає своє.

ОВЕН

Якщо раніше вас власновував існуючий стан речей, то зараз усередині вас визріває могутнє бажання пофарбувати свою шкірку в інший колір або побігти пастися на інше пасовисько, але не забувайте, що якщо вас там не впізнають, то краще півдико звідти тікати, бо можна і взагалі без шубки залишитися.

ТИЛЕЦЬ

Висока вірогідність одруження або зав'язувань нових романтических стосунків, які кардинально змінять ваше життя. Але подумайте чи потрібно це вам, адже плуг розрахований на двох тягти набагато важче.

БЛИЗНЮКИ

Чи зловите ви синього птаха щастя за хвіст саме цього року чи ні — залежить тільки від вас самих. І при цьому краще, щоб він не вмів розмовляти, бо почне давати купу непотрібних

порад. А якщо, ловлячи його, у вас у руках залишиться тільки його хвіст, то у вас є шанс дізнатися про себе багато нового...

РАК

Найрозуміліше в ситуації, що склалася, — це просто пливти за течією, як всі, і не висовуватися на роботі, бо отримати від начальства по шії завжди встигнете.

ЛЕВ

Девіз року: сім разів відміряй і один раз відріж. Але не забувайте, що поки ви будете сім разів міряти, хтось може відрізати.

ДІВА

Те, що ви є зараз, і те, чим ви станете напередодні 2010 року, — це дві різні людини, тому постарайтесь в кінці року знайти спільну мову одне з одним мирним шляхом.

ТЕРЕЗИ

Ваша душа бажатиме уваги і прояву пристрастей з боку залицяльників. Але не перестарайтесь, щоб не довелося втікати від натовпу шанувальників.

СКОРПІОН

Багато чоловіків і жінки-Скорпіони нарешті втомляться пурхати з квітка на квітку і захочуть якоєсь стабільності, але варто пам'ятати — на деякі квіти може бути алергія.

СТРІЛЕЦЬ

Чоловіки й жінки Стрільці повільно, але впевнено змінююватимуть свої позиції на кар'єрих фронтах. Але не забувайте і про інші фронти.

КОЗЕРІГ

Все, про що мріялося у фінансовому плані, буде кинуто долею до ваших ніг. Тому частіше дивіться під ноги.

ВОДОЛІЙ

Жінка або чоловік-Водолій вкотре круто вильнуть хвостом і змінять чергового партнера на нового журавля в небі. Але не забувайте, що народженню повзати не судилося літати, тому краще шукати партнера із одного болота.

РИБИ

За східним, китайським гороскопом 2009 рік — рік Бика, вельми сімейного звіра, але рибам варто зайди до найближчого магазину і озбройтися колючками, бо рік Бика для них буде досить складним.

В цілому життя — це життя, тому не варто нічому дивуватися. Воно завжди смугасте. А біла фарба дорога і швидко облазить. Але можна схитрувати і купити її оптом. А ще краще кольорової. І тоді все буде неперевершено. Але ми, люди, такі дивні створіння, що скільки нам не дай все одно буде мало. Тому надзвичайно актуальним у цьому році буде питання «Чого ревуть воли, як ясла повні?». Зі святами! Хай щастить!

Юлія Попенченко

Наталя ЗАРУДНЯК

Образ неба у творчості діаспорних та материкових письменників

*“О, скрізь під рідним небом спочиває
жебрак, мандрівник, лицар і поет”*

Юрій Клен

Образ неба не новий в українській літературі. Ось уже протягом двох століть письменники звертаються до нього в хвилини особливих зворушень. Так у своєму першому україномовному вірші “Нічлі” Юрій Федъкович змальовує ніч перед боем, протиставляючи мілій ідилічний світ неба (“Звізди по небеснім граді- / І по одній, і в громаді – / Як бо любо заснияли...”) земному (“Хто тоді нам, бідним, скаже, / Де котрий з нас шин ляже?”), вічність небесного – швидкоплинності і змінності земного (“А зірниці ймуть світити.”). Іван Гулешевич (поезія “До зорі”) наділяє зорю здатністю знати долю, вона може розраджувати ліричного героя у важкі хвилини, світити ясніше чи тъмніше, залежно від його стану. (“Близьче, нижче прихилися,/ Туту з серця роженні!”). Ідилічним порятунком від земних поневірянь бачить небо Михайло Петренко (поезії “Дивлюся на небо та й думку гадаю”, “По небі блакитним очима блукаю”, “Схилившись на руку дивлюся я”). Наділений особливим трагічним світовідчуттям, він тужить, що не має крил, щоб “ласки у зірок, у сонця просить, / У світі їх яснім все горе втопить”. Бачення Михайла Петренка суголосне народному, оскільки поезія “Дивлюся на небо та й думку гадаю” стала народною піснею. Звертається до зорі і Тарас Шевченко, відріваний від рідного краю. Для нього зоря – це близька одухотворена субстанція, яка є частиною Батьківщини, з якою можна поговорити про Україну. (“Зоре моя вечірня/ Зійди над горою, / Поговорим тихесенько / В неволі з тобою”.) У Лесі Українки є цілий цикл, присвячений небу (“Зорянє небо”), крізь який проходить образ зірки сумної, ридаючої над людьми, самотньої, але сильної, яка не бойтися нічної темноти. Проглядається зв’язок між характером ліричної геройні і нею (“Есть у мене одна/ Розпачлива, сумна, / Одинокая зірка ясная”), який часом є навіть містичним: ліричний геройні “рвуть серденько проміння страшні”, тримтячі, наче слізи. (“Отруїли ясні зорі серденько мені”.) Авторка сприймає небо - як таємницю, яку люди зрозуміти не можуть. (“І німа для нас книга одвічна”.) Під постмодерним багатокутовим мікроскопом (збірка “Чар-папорть”) розглядає падаючу зірку Марина Павленко: “сива бабця тричі хрестилася і журно казала: “Амины!”, юне дівча шепотіло: “Хай навіки він буде мій!”, “маля наставляло долоньки і лоскотало упійманку рожевими щічками”. Проте у трагічні хвилини (остання поетична збірка “Душа осики”) вибухає розпачливим голосінням у дусі романтиків. “Зорі-зірки-зоренята, де поділи моого тата?”. “Місяцю-князю! Це твоє око іронічно прискалене в потойбіччя?”

Очевидно, саме трагічне світовідчуття, зумовлене історичними обставинами, і стало причиною того, що образ неба присутній у творчості майже кожного діаспорного автора. До прозового доробку О. Де входить повість “Під чужим небом” (1966), заголовок якої став назвою першої книги прози автора. Він є традиційним щодо семантики назв творів та збірок інших екзилійних письменників. Відомий роман Дарії Ярославської “Під чужі зорі”, лише інверсією відрізняється назва збірки Олекси Кобця (Варавви) “Під небом чужим”, друга збірка Юрія Дарагана мала називатися “Під чужими зорями”, як і написаний ще у 1925 році вірш з цією ж назвою. Сприйняття емігрантами неба неоднозначне: це те незмінне, що залишилося з минулого життя, але це вже і частина чужини водночас. “Своїх сузір незнаний візерунок, заграви рідні – під чужим кутом”. Чумацький шлях, який завжди виводив додому навіть тих,

що заблукали, не зумисне, але також стає на заваді казковому лицарю на чужині, який “женеться чвалом” у далекий край. Лицарю, якому вже сильться Дніпро, Київські хрести, безкрай степ, стає на заваді лихий “небіжчик місяць”, що “мертвенно підносить” побліде чоло, він лякає коня, який мав би донести в Україну “І срібним порохом Чумацького шляху засплює мандрівників очі”.

Місяць неодноразово виступає саме як ворожа субстанція у творах діаспорних авторів. У новелі О. Де “Я вернусь” саме місяць сміється з безпорадності головного героя Миколи, глузує, коли той зважується звести рахунки з життям. Хоча саме перед ним йому соромно за свій нерозважливий вчинок. Олекса Стефанович теж відчуває, що місяць “холодний такий, мов цілий – зо срібла і льоду”. Місяць є товаришем ліричної геройні “Трунку півночі” Наталі Лівицької-Холодної, але товаришем, який дивиться “в око зловісно”, і в якого на думці: “Чом ти вже зілля такого не звариш, щоб від нього повісилась.”

На чужині більшість емігрантів виявилося в умовах несправжнього існування: позбавлені вибору і позбавлені себе. О. Де за сприяння наростаючої градації – вибудував ряд чинників, які спроможні позбавити людину сенсу існування, зробити нещасливою: самотність, “розбиття думок” (усе, про що колись думалося, мріялося, виявилося нереальним), холод душі, “переповненою по самі вінця безнадією”. Особливе навантаження несе епітет *х о л о д н и й*, який означує слово *д у ш а*. Душа є вогнем, має гріти, а у Миколи (новела “Я вернусь”) вона холодна (смерть). Не випадково з’являються апелятивні слова про бажання вмерти, самогубство. В момент, коли герой зважується покінчити життя, він звертає увагу на зорі. “Блідо моргають зорі”. За релігійними уявленнями, душа – це “бесмертна нематеріальна основа в людині, що становить суть її життя”. Слов’яни уявляли її у вигляді вогню. Тож такі словосполучення, як “вогонь душі”, “теплі почуття”, “гаряча любов” є відгомоном вірувань у життєдайну силу душі, що може запалити людину. Також вони уявляли душу небесною зорею. Вважалося, що кожна людина має на небі свою зірку. Зірка сяє на небі доти, доки живе людина, і загасає разом з її смертю. На підtekstovomu рівні прочитується передуття зникнення життя. У даному творі уже немає того романтичного бажання злитися з небом, характерного для романтиків 19ст., воно не допоможе і не зрозуміє, воно чуже, німе і незмінне. “Земля не змінить свого курсу – далі продовжуватиме свій рух через чорний німий простір серед мільярдів далеких зір;... місяць і далі залишиться її вірним супутником, німим свідком кохання і смерті...”

Поетичні рефлексії Юрія Клена у “Попелі імперії” також спрямовані до “зірчастого” неба, але для нього це те, єдине, що не втратив емігрант, “Мов плахту дорогу в дорогу взяв”. Воно дає можливість відчувати Батьківщину і на чужині. “О, скрізь під рідним небом спочиває жебрак, мандрівник, лицар і поет.”

Свєн Маланюк сприймає небо як одвічну простоту, синь, вино височини і спокій небуття, про те воно не приваблює його своєю зимною самою, він віддає перевагу “людській корості землі”. Інколи воно пророкує майбутнє. Врешті – дає надію. Наталя Лівицька-Холодна останнього періоду писала:

Та коли по безсонні вікно
пролеться рожевість зорі,
в серці зродиться знов
нездійсненість мрій.

Новий рік у крамниці стукає,
рипить снігом, пахтить ялинками.
І дитинства солодкі спогади
майорята у лотках мандаринками.

Син листа дідуся Морозу
написав. Жде на диво.
- Ельф конверта забрав! Ви бачили?
Безмір віри в очах щасливих.

Новий рік засвітив гірлянди,
фейерверки, бенгальські вогні.
І про здійснення заповітного
всім навіяв думки хмільні.

Фейерверк із квітів останніх.
Бджоли п'яні від подиху осені.
Павутинка щороку все далі
Нас з дитинства у зиму відносить.

Він так любив осінь...
І помер –
у пору бабиного літа.
Журавлі на своїх крилах
Понесли його душу в інші краї.

Обвислі хмари
над драглистими стежками
колючий вітер сірим дощтрихує.
Розмокле листя хлипа під ногами.
В калюжах грудень днєє і ночує.

Лиш голуби крильми збивають піну,
співають в купелі веселу пісню.
Барвистий килим – сірості на зміну.
Мороз і сонце ще надійдуть, звісно.

П'яній рохк з'якоріо шльондри
в "стильній" сукні "аби лиши не дешево"
у хронічнім жаргоннім обмеженні
пупоземську оголює суть.

З часу "плавань" образа на дні:
"Я ж найкраща!!!" Все Его домучує:
- Іншим гроши дають, а мені
не вдається коханців розкручувати.

Чужі огрихи,
як гриби,
щодня,
вигрібає.

Це –
сенс
і азарт,
і радість.

Віднайшло –
і дріб'язкове
мерзенне
Воно
відчуває
свою
досконалість.

Відгук на відкрите
засідання студії ім. М. Бажана

Сонце. Спека. Четверта пара.
Всі стомились. Усім вже важко,
Та прийшла з мерехтливого гаю
Звеселити студійців ромашка.
В прохолодних своїх пелюстинках
Простір щедро внесла у залу
Про майбутнє згадала на "хвильку"
Центром часоємоції стала
У питаннях вітріли хвилини
І ясніли віршами очі
Ох, рамашка Павленко Марини!
Йти додому ніхто не хоче!

Наталя ЗАРУДНЯК

"З дитячого"

Запитав якось син:

- А гіркий полін?
Що сказати йому?
- Як кому.
Ніби цукор кролю.
До смаку він коню,
А хлопчишко один
язика довго мив,
як його надкусив.

Соромилася Ганнуся:

- Чому я пітми боюся?
Матуся втішала Ганнусенку:
- Бо ти ще манюсінка.

Безцінна

Чоловік – дружині:

- Моя ти дорогесенька!
Чотирична мала, почувши,
малює одиницю з рядком нулів:
- Мамо, ось твоя ціна?
- Шось дуже вже багато.
- Нічого, багачі все одно заплатять...
Задумується.
- Але ти вже куплена.

Син – татові,
кандидату економічних наук:

- Для того, щоб бути багатим,
треба гарно вчитися?
- Правильно, синку, обов'язково.
- А ти що, татусю,
в школі не хотів учитися, так?

ВІТЬКОВІ АКАДЕМІЇ

- У мене нюхові асоціації.

- Які саме, синку?
Цукерочки! – облизується.

Забіяка стискає кулачки:
- Я стукну по небу –
і буде сонечко!

Турботливий

- Синку, поділись із Маринкою
шматочком сиру.
- Не можу: він
після мене уже хворий.

Відповіальність

- Синочку, на Новий рік
поїдемо в гості?
- А Дід Мороз не
заблудиться, коли
мене шукатиме?

Інфекція

- У мене від цього кіна
кашель починається.
Так що треба
вийти надвір
погратися.

Джентельмен від народження

- Мій малесенький, -
обнімає тьотя Інна Вітю.
- Моя пухкесенька, -
повертає комплімент той.

Перспектива

- А коли борода у дідуся
зовсім побіліє,
він стане Дідом Морозом?

Від рук відбилися

- Не чіпай, Вітю, цукерки.
- Я не чіпаю:
Пальчики самі їх хватають.

Із чистим сумлінням

- Вижени індичку
з тітчиного городу,
бо зараз сваритиме.
- Кого? Індичку?

Боговіця

Літературна сторінка

**ТВОРЧІСТЬ УЧАСНИКІВ
ЛІТОБ'ЄДНАННЯ ІМЕНІ МИКОЛИ БАЖАНА**

Інна Крижанівська

НАША ТАЄМНИЦЯ

Я тобі — казка, ти мені — мрія,
Більше нічого, тільки думки.
Знати не хочу, просто волюю
Щастям і горем тебе наректи.

Ось ти зі мною, потім — чужинець.
Знов уже мій, і тепер — назавжди.
Мов подарунок, наче гостинець.
Не поспішай лиш до серця, зажди!

Це — нереально, отже — прекрасно!
Я нереальна, я ти — будь таким.
Бути звичайним, значить — нещасним.
Будь непростим, чарівним, дорогим!

Стань моїм сонцем, стань моїм небом,
Тільки мовчи, не кажи зайнви.
Будеш для мене, буду для тебе.
Лишне не зрешилось тишини й таїни.

Загадка вічна, чари таємні.
Насолодися, тільки — мовчи.
Муки солодкі, муки приемні.
Ну ж-бо, ридай, веселись і кричи!

Ти мені — мрія, я тобі — казка.
Так, це реальність. Ні, це — не сни.
Тільки ж мовчи, слів не треба, будь ласка.
Будем шансливі. Не руш таїни!..

Таня Побережна

ПЕСИМІСТИЧНЕ

Я хочу забути,
Я хочу мовчати,
Я хочу померти,
Нікого не знати.
Не бачити світла,
Не чути розмови
І серцем своїм
Не відчути любові.

Зникати навіки
У мороці суму,
Знаходити смерть
У журлівій задумі.
Дійти до кінця
І вже більше не знати,
Що жити без тебе —
Це все ж: помирати.

У ночі просити,
Благати спокою.
Пливти течію,
Налитою кров'ю.
Із смертю тепер
Повінчатися в згоді...
...Мене вже немає!
Лиш — вітер безодні!..

Артур Цикалюк

* * *
Як не вистачає
Бабусі!
Натоплена
Дровами
Грубка...
Аромат
Хрусткого
Окрайця...
Легка
Піна
В маленький
Мисочці —
З полуничного
Варення...
І смак,
Що не забувається
Ніколи...
* * *

Друге
Тисячоліття
В розпалі.
Раніше
Були
Шевченко,
Куліш,
Костомаров,
А зараз —
Сердючка,
Потап
І Настя.
Давно вже
Люди
Звикли
Дихати
Перегаром
І пусткати дим
В очі
Дітлахам.
Живеться
Важко,
А втім —
Як завжди.
В когось —
Копійки
Зайвої
Немає,
А в когось —
Ділянка
На Місяці...

Таня Хорськова

* * *
Тремтливі руки боязно обняли...
І ніжно так ти притискав до себе,
І очі моого погляду шукали,
А я — несміливо дивилася на тебе...
Кричущий погляд і палке мовчання:
Душа співа Елегію кохання!
Хоч як багато хочеться сказати, —
Мовчи. Аби її — не зіпсувати.

Наталя Смілянець

* * *
Навіщо ти мене обманюєш?
Навіщо брешеш в очі ти мені?
Для чого ти мене заманюєш,
А потім палиш у вогні брехні?!

З тобою ми, ну, зовсім не однакові!
З тобою геть не схожі ти і я!
... Такий вогонь обпалював-оплакував,
Що в нім згоріло вже й твое ім'я!

Олена Богачик

ХЛОПЧАЧІ ОБІЦЯНКИ

Казав, що зіроньку дістанеш.
Та бач — драбина замала.
Казав, що казочку розкажеш,
Де ти і я... Та, бач, нема!

Казав, що світ мені покажеш,
Але в кишені — пустота.
Казав, задачку цю розв'яжеш,
Та вона зовсім не проста.

Казав, що мрію намалюеш,
Та — затупився олівець.
Казав, що хату побудуеш,
Та будівництву вже й кінець.

Казав, трояндами скупаеш,
Але сьогодні неврожай.
Казав, казав... Тепер — тікаеш?
Коли зібрався — то тікай!

Не слухайте хлопчачих обіцянок,
Бо довго доведеться їх чекати!
А згодом заведе собі коханок —
Вже ви від нього будете тікати!..

Катя Прилипко

* * *
Клаустрофобія ув'язнення в собі.
Бува, ляка із сумом наодинці.
Я часто-густо падаю в юрбі,
Що є рідня мені... Та ні! Усі — чужинці!

Усі чужі і все тут не мое.
Із другом-сумом гіркість часу пити,
Але я знов скажу ім'я твое
І вперто задля нього буду жити!

Юлія Попченко

Крик душі

Я загубилася. Я не можу знайти виходу. Як бути далі? У житті — хаос. Усе настільки заплутано, що навіть я не можу розплутати цей клубок непорозумінь. Люди і події, події і люди — голова йде обертом. Перед очима пробігають картинки, але складається таке враження, що це не мое життя, а так просто... Я — сторонній спостерігач, або глядач на сеансі перегляду кінофільму. I саме від цього кінофільму волосся стає дики. Я боюся щось зробити неправильно. Я боюся зробити помилку, яку не зможу віправити.

Колись я втратила віру в кохання, бо одна людина завдала мені надзвичайно великого болю. Це була та людина, яку я дуже кохала. Тоді я могла сказати про своє кохання: «Так ніхто не кохав, через тисячі літ лиши приходить подібне кохання...» Зараз ці слова для мене є сарказмом. Правду кажуть, що найбільшого болю може завдати лише та людина, яка подарувала найбільше щастя. Зараз я згадую минуле, наче страшний сон, так наче нічого і не було. Але як будь-який досвід, цей досвід важливий, бо тепер я не зроблю такої помилки. Я не відкрию своє серце і не дозволю потім ранити його. Я боюся навіть на крок підпустити до себе кохання. Для мене це щось страшне, щось неприємне. Кохання — це змій-спокусник, який непомітно підкрадається і обвиває тебе, а коли розумієш це, то вже запізно, бо воно міцно тримає тебе в своїх обіймах. Кохання — це слабкість, бо, покохавши, ти несеш відповідальність не лише за себе, а й за іншу людину. Я часто у таких випадках згадую слова Антуана де Сент Екзюпері: «Ми відповідаємо за тих, кого приручили». Здавалося б, це жарт, але кохання дійсно приручає. Ти втрачаєш голову, божеволієш настільки, що будь-який «житель» психіатричної лікарні позаздрить цьому божевіллю. У деяких випадках кохання приводить до амнестії, тобто людина повністю втрачає пам'ять. Вона не пам'ятає ким була до цього, як жила і що їй подобалось. Часто кохання нав'язує свою думку про життя.

Кохання — це своєрідна релігія, яка вимагає поклоніння і жертвоприношень. А в іншому випадку боги кохання просто відвернутуться від тебе. Я б сказала, що кохання — це жорстока і деспотична релігія.

I приносить вона лише біль. Але моя думка — це лише думка людини, яку дуже сильно образили. I зараз я впевнена на сто відсотків, що коли б мій твір прочитала закохана людина, то вона б нізащо з цим не погодилася, Але кожен має право на власну думку.

Усе вищесказане було лише вступом. Суть проблеми ж ховається набагато глибше. Я не визнаю кохання, але вірю в самотність, бо вона приходить до мене кожної ночі і від цього і без того довгі зимові ночі видаються взагалі безкінечними. Смішно, але фактично я не самотня, у мене багато друзів чоловічої статі. Я не можу сказати, що коли-небудь мені не вистачало уваги з боку представників протилежної статі. Ні, так ніколи не було. Хоча мій попередній досвід нагадує, що я свідомо відхиляла будь-які прояви уваги, боячись, щоб «коханий» не ревнував мене, але це ж навіть коханням назвати не можна, це було рабством. Ale зараз я б хотіла розповісти не про це (то є зовсім інша історія). На даний момент у моєму житті любовний, а може навіть і не любовний чотирикутник. Так саме не трикутник, а чотирикутник. I теоретично я один із кутів чотирикутника, але фактично мене просто-напросто вписали в нього. I тепер я відчуваю, як у мене прокидается фобія: я виявляється боюсь замкнтих приміщень... У мене є троє «знайомих». Кожен із них по-різному ставиться до мене, відповідно як і я до нього. I от зараз кульмінаційна шокуюча правда: Перший «знайомий» говорить мені: «Я тебе люблю!»; другий: «Ти мені подобаєшся»; а третій: «Я тебе хочу». Іноді коли я згадую ці фрази у мене трапляється «істерика»: я сміюсь крізь сльози і ніяк не можу зупинитись, бо жодному з них не можу відповісти взаємністю.

Ночами самотність стискає серце у сталевих лещатах. Вдень це не так помітно, бо вир людей заглушує біль. А вночі починається справжня агонія. Біль... Як жити? Як не повторити уже зроблені помилки? I як не зробити нових? Здається, що зараз моя стежка — це осіннє бездоріжжя. Доріг багато, але якою краще піти? Слови, це лише слова... Так боляче. Ще трохи й збожеволію. Думки плутаються невидимою павутинкою. Оточуючі дивуються як я можу бути завжди такою енергійною, життерадісною, так наче в мене ніколи нема проблем. Але люди помиляються. Вони не бачать, що це лише маска, а під нею обличчя покриває гримаса болю. Майже всі мої знайомі кажуть, що я дивна. Може й так. Я не визнаю кохання, шлюбу та інших подібних речей. Усі говорять, що прийде час і я зміню свою думку. Поки що я так не думаю. Але хто знає... Час покаже.

Але я не знаю, як жити зараз. Самотність повільно вбиває, а кохати не можу. В котрий раз у голові лунає питання: «Як жити далі?» Я б так хотіла усе змінити, але в який бік? I як? Я заплуталася. Куди іти далі?

Іван БАЛДИН

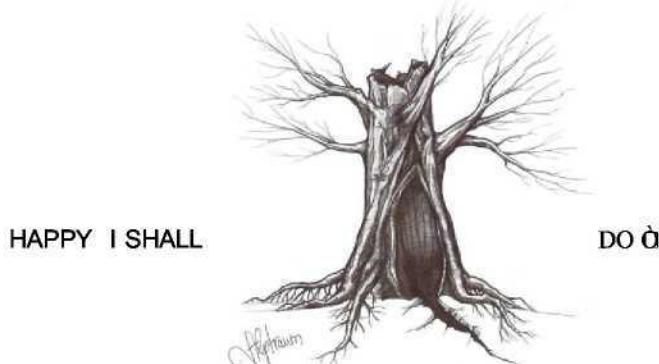
ЭТЮД...

Почему люблю тебя не знаю. Но разве для любви причины мне нужны? Однажды я считал, что нет любви, что это только миф. Но это чувство испытал я сам и теперь всем сердцем верю в то, что есть она. Любовь, как проявление высших чувств, появляется не часто. Но когда человек любит, его увидишь и за сотни километров. Душа его будет сиять любовью, и любой человек увидит этот свет. Я тот, кто не ненавидит людей, но пусть мои слова вас не пугают потому что изменился я, почувствовав тепло в своем уставшем сердце. Я понял, что мир еще живет, что он не пришел в упадок и пусть жизнь в нем тяжелая, и пусть мы сами виноваты в том, что получаем, но пока есть любовь, мир сможет жить дальше. В мире мало искренних людей, но и их достаточно, потому что сила, которой владеет воинственность искренний и добрый человек, привлекается к силе миллионов простых людей. Это может казаться великолепным, но факт в том, что такой человек постоянно будет страдать из-за своей доброты. Он тратит всю свою сущность, чтобы помочь людям, но при этом ничего не просит взамен. Такая вот альтруистическая личность, если будет необходимо кому то помочь. Но во всем остальном они довольно бесполезные люди, они не могут помочь только одному человеку самому себе. Но если честно говорить, то на себя им глубоко наплевать и это глупо не думать о себе, но они такие. Можно сказать, что они идеальны во всем, но это видно тем кто просто присмотрелся а для остальных он покажется простым человеком с небольшими отклонениями в психике. Если вас заинтересовало этот небольшой очерк, я продолжу его. Когда этот человек любит, то он любит всем телом и душой, что в последствии оборачивается для него трагедией, потому что люди боятся с ним сближаться. Они не верят в существование ТАКИХ людей, они думают, что это лишь иллюзия, придуманная ими, чтобы понравиться, но я спешу вас разочаровать, потому что такие как я, не умеют врать и сами не воспринимают лжи, хотя

прекрасно понимают, что это такое. Очень редко страдания приходят к концу, и они находят покой с дорогим человеком, который смог бы подарить ему хотя бы небольшую часть доброты, которой он владеет сам. Я действительно люблю и пусть иногда это приносит неистовую боль, пусть это вызывает у меня проблемы, я не собираюсь сворачивать или отвергать свои чувства, потому что если я отвергаю их — я отвергаю сам себя, а если я это сделаю, я буду ничем не хуже тех других, которые живут за маской и обманывают себя. Вот почему я собираюсь сделать тебя счастливой, не взирая ни на что. Твоя радость для меня будет самой большой драгоценностью и меня не волнует моя собственная судьба. Пусть чувство не разделено, но я смогу заботиться о тебе, как ангел хранитель. Я не дам тебе снова упасть, я помогу тебе жить в нашем жестоком мире, для тебя я всегда буду самым лучшим, каких бы усилий от меня это не потребовало.

Дорогой читатель, если мои слова вас заинтересовали, или у вас есть сомнения в отношении искренности слов автора, вы можете свободно его спросить и он с радостью вам ответит. Просто нет смысла писать то, во что сам не веришь — вот моя позиция. Вы люди у вас есть выбор верить ли тому, что здесь написано или создать что то свое.

CHRONO (I shall change the world no matter what it takes of) WITH MY LIFE OR DEATH I CAN MAKE YOU

HAPPY I SHALL

DO A

Софія
РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

канцелярських документів;

- підготовка до друку і видання книжкової продукції;
- виготовлення ескізів та друк візитних карток, запрошень, вітальних листівок, буклетів тощо;
- за бажанням автора РВЦ на професійному рівні редактує всі види текстів: наукові, науково-популярні, публіцистичні, художні.

Отож, запрошуємо до співпраці. Гарантуємо доброзичливе ставлення та добротність виконуваних робіт. Чекаємо вас за адресою: м Умань, вул. Садова, 28.

Редакційно-видавничий центр «Софія» пропонує видавничо-поліграфічні послуги високого рівня:

- виготовлення макетів обкладинок та палітурок;
- палітурні роботи книг, наукових робіт,

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: вул. Садова, 28, м. Умань, 20300, кімната 327.

Свідоцтво про реєстрацію — ЧС — 479 від 16.06.2005 року

● ● ● Редактор ПОЛІЩУК Петро Миколайович

Віддруковано з оригінал-макета ПП Жовтий О. О. 20300, м. Умань вул. Садова, 28 Тел. 8 067 77 30 197 • 8 097 9 467 467